

THEATERKRANT

Maatschappij Discordia

Weiblicher Akt 13: De ander (v.)

IN FELLE WAARNEMINGEN EN POËTISCHE ANEKDOTES ONDERZOEKT DISCORDIA 'HET ANDERE VERHAAL'

Gina Miroula

17 februari 2024

Gezien op 16 februari 2024, Frascati, Amsterdam

In het gezicht van de ander worden we tot verantwoordelijkheid geroepen: het confronteert ons met ethische vragen. De mantra, naar een ideologie van de Franse filosoof Levinas (1906-1995), vormt de rode draad door het dertiende deel van *Weiblicher Akt*. Van naamwisselingen tot de voor- en nadelen van ChatGPT. Met *De ander (v.)* onderzoekt Maatschappij Discordia 'het andere verhaal', en de theorieën die daarmee gepaard gaan.

Na *Weiblicher Akt 12: Brief aan Freud* (2023), waarin Maatschappij Discordia via het werk en de theorieën van Sigmund Freud het vrouwelijk perspectief belichtte, volgt nu het dertiende deel, gewijd aan ‘de ander (v)’. In eerdere delen stonden onder meer Susan Sontag (11) en Elfriede Jelinek (10) centraal, en dienden hun denkbeelden als inspiratie om dieper in te gaan op urgente vraagstukken met betrekking tot vrouwen.

In *De ander (v.)* staan drie vrouwen op de speelvloer: Miranda Prein, Annette Kouwenhoven en Zephyr Brüggén. In rap tempo kaatst het trio gedachtespinsels heen en weer, die dan weer inslaan als hagelstenen, dan weer voortkabbelen als een Zwitsers bergbeekje. Achter een bureautje, in de verste uithoek van het vertrek, zit Jan Joris Lamers. Af en toe springt hij op en doet oergeestige toevoegingen. In zijn rol als schrijver en beschermheer van het theaterstuk, levert hij een nieuwe tekstpassage af bij de actrices. Deze passage is tot stand gekomen met behulp van ChatGPT en uitgespuugd door zijn printer.

‘Ben ik, of heb ik mijn naam?’, vraagt Prein zich op een zeker punt af. Het liefst zou ze uit een naamloos gebied tevoorschijn komen. Het is een prachtige gedachtegang, die iedereen, vermoedelijk, weleens is ingevallen. Kouwenhoven borduurt hierop voort. Zij is liever niemand, want dan hoeft ze ook niet te voldoen aan dat wat mensen van haar verlangen.

Herhaaldelijk lig je in een deuk om het gezelschap. Met name Kouwenhoven krijgt het publiek smakelijk mee in de manier waarop ze haar lijf inzet; rusteloos paradeert ze over de speelvloer. Ze zucht en steunt, waarna vaak een uitbarsting volgt. Lijnrecht hiertegenover staat Brüggén. Met serene passen beweegt ze op het toneel en bekritiseert ze de overmatige focus op mannelijke auteurs zoals Adam Philips en Georges Polti. Liever verkent ze het gedachtegoed van Aminata Cairo’s *Holding Space* en noemt ze consequent Cairo als alternatief bij citaten van mannen.

In een vurige discussie over de kip of het ei, want wat was er eerder, bestookt het trio elkaar met felle waarnemingen en proberen ze hun gelijk te halen. Soms beseffen ze dat de ander best een goed punt heeft, om het vervolgens weer onderuit te halen. En dan zijn er nog tientallen andere, haast poëtische anekdotes. Mijn favoriet: ‘Ik zou willen spreken zoals mijn ledematen bewogen.’

We zullen de ander nooit echt begrijpen, hoezeer we ook ons best doen. Of dat erg is? Absoluut niet. Met dit dertiende deel van *Weiblicher Akt* slaagt Maatschappij Discordia er wederom in om vernieuwende ideeën en vraagstukken in ons denken te openen.

Foto: Sofie Knijff

ELDERS

Nog geen andere recensies